

разсвирепѣ отъ гнѣва. Въ отчаяніи своемъ, намысли да направи да мине Малахонъ на мѣсто страннаго онаго кого искаше Царь, и за кого казоваха че є дошелъ сосъ Нарбала.

Во истинну она увѣри Пигмаліона, и учреди сичкія що можеха да отряють истинну. И понеже онъ не любеше отнюдъ добродѣтельныя человекѣки, но ниже знаеше да ги различава; за това бѣше окружень отъ человекѣки корыстолюбцы, лукавы, и готови да совершатъ неправедныя и кровавыя его заповѣди. Таковіи человекѣцы се боеха премного отъ Астарбиную силу, и всегда и помагаха да прелщава Царя, боящеся отъ жестокости тоя жены на коя се бѣше Пигмаліонъ со всѣмъ увѣрилъ. Тако Малахонъ, ако и да бѣше познатъ за Лидіанинъ во всѣмъ градѣ, преїде на мѣсто младаго странна кого Нарбалъ доведе отъ Египеть, и затвориха го въ темницу.

Астарба боящися да не отиде Нарбалъ и яви Царю клевету єя, прати поскоро истаго чиновника кой му рѣче тыя глаголы: Астарба ти заповѣдува да не открывешъ Церю страннаго що си го довелъ; и не иска друго отъ тебе само молчаніе; она ще сотвори да буде Царь благодаренъ отъ тебе: колко мошь ускори да испратишь младаго кого си довелъ отъ Египта, да се не найде веке во градѣ. Нарбалъ полнъ отъ радости заради той случай чрезъ кой избавя животъ свой и мой, обѣщасе да молчи; и чиновникъ благодаренъ че придобы онова що жєлаеше, вратисе да яви Астарбѣ.

Нарбалъ и азъ се чудехме на Божественное благоутробіе, кои восплащаха на чисто сердечіе